

Зарічненський район – АТО

Ще не так давно слова – солдати війни – звучали на урочистостях 9 травня як спомин про тих, хто ціною свого життя здобув мир для багатьох поколінь. Нині – солдати війни – це наші сучасники, герої нової історії України, теперішні захисники своєї держави і народу. Вони такі, як ми, тільки набагато кращі, сильніші, мужніші.

Повернувся з полону

Олександр Матюх з Бутового повернувся додому з полону.

- Три тижні і 3 дні пробув я в полоні. З нашого батальйону "Горинь" 9 чоловік стали полоненими. Взяли нас біля Савур-Могили, в с.Петровське. Тримали полонених у м.Донецьк, в приміщенні колишнього СБУ. Нам одразу сказали, що розстрілювати не будуть, триматимуть як військовополонених, що ми повернемося додому, але коли – невідомо. Бити, чи катувати – не били, водили на допити. На роботи нас не вивозили, бо ми – військовополонені. Інших полонених возили. На День незалежності, коли організували "парад" військовополонених у Донецьку, я теж був у тій колоні і разом з іншими військовополоненими йшов їхнім коридором "ганьби".

Четверо полонених з нашого батальйону "Горинь", в тому числі й мене, визволили. Один залишився в Харкові, в госпіталі. Зараз теж їде додому. Нас трьох доставили в Рівне правосекторівці. З Рівного додому мене привіз Юрій Кирикович.

Чи було лячно? Ні, не лячно. Лячно, що ще п'ятеро з нашого батальйону залишаються в полоні.

Підтримати сім'ю і солдата

Не кожен із хлопців, які були в зоні АТО, хотіли зізнаватися рідним, де вони насправді, щоб не хвилювати. Не знали однокласники, земляки, вчителі в рідній школі, що Руслан Васильович Полюхович

з Нового Села теж солдат війни за Україну. Після публікації в газеті "Полісся" його звернення, стало зрозуміло, що Руслан – один із тих, хто своє молоде життя, не задумуючись, готовий віддати за рідну землю.

Звичайний хлопець - він зростав у сім'ї, де п'ятеро дітей. Молодим, від невиліковної недуги, помер їхній батько. Мати на чужині, далекій від її Молдавії, але рідній для її дітей поліській землі, одна піднімала всіх на ноги. Старші діти, як могли, допомагали мамі, дбали про менших. Так дружньо, плече в плече долають вони труднощі, йдучи по життю правдивою, чесною дорогою. Мама Руслана їздить на заробітки в Білорусь, працюючи на фермі. З меншенькими двома сестричками-школярками залишається старший брат. Інколи випадає, що й він їде на заробітки, всіяко буває. Всі разом вони чекають повернення свого брата Руслана, який 16 місяців носить солдатську форму.

Слід війни

- Не знаю, де шукати ради і справедливості, - каже, витираючи сльози, Ніна Аркадіївна Бай, з Ненькович. - Сина мого Івана забрали як резервіста ще в квітні 2014 року. 11 квітня він був у частині, куди призывали. Більше чотирьох місяців перебував в зоні АТО. Брав участь безпосередньо в боях. Їхня

частина понесла великі втрати людей. На його ще такі молоді роки випала доля пізнати, що це таке, коли після бою із 40-ка чоловік залишилися живими тільки троє. І серед цих трьох був мій син. Йому випало звідати - як пробиватися з оточення і дійти до своїх. Дивлюсь на нього - і не віриться,

що по моїй дитині так пройшлася ця війна. Дякую Богу, що живий. А тут – нова біда в сім'ю. Можливо й від нервів, від того пережитку, тяжка онкохвороба скосила нашого батька. Півтора місяця ми живемо між двома смертями: молимося і за сина, щоб Бог беріг його, і за батька – мого чоловіка, щоб зцілив його. Дякую Мітіюк Ірині, що вона поставила точний діагноз, направила в онкоцентр і там нас зустрів наш зарічненець Олександр Ткач. Він зробив все можливе: зробив операцію безкоштовно, перебування в реанімації теж ми не оплачували. Зараз мій чоловік проходить хіміотерапію – потрібно 5-6 курсів, кожний з яких майже 3 тис.грн. А тут і сину Івану, після короткої відпустки, потрібно повертатися назад, в зону АТО. Не знаю, що робити, до кого звертатися, кого і як просити, щоб не відправляли нашого хлопця. Це доб'є його батька. Нехай хоч відстрочку яку дадуть у зв'язку з хворобою батька. Бо ж ніхто гарантій ніяких не дає, не знаємо, куди воно поверне – до життя, чи до вічності.

Хто піде, якщо не піду я...

- Наш Іван - наймолодший в сім'ї. Три старші доньки вже заміжні, - розповідає мати солдата-резервіста Світлана Шпаковська. - Рівно рік тому ми дочекалися його з армії. Служив у Києві, зв'язківцем. Ще й не порадили як слід. А 15 серпня, після медкомісії, знову проводжали його всією сім'єю з нашого хутора Глуша в солдати. Ранесенько вивезли в Кутин, до сільради. А звіди - він поїхав у Дубровицю. Ніяких пишних, гучних проводів не було. З Дубровиці ще двоє хлопців приєдналися і їх всіх разом доправили на Львівщину, на навчання. Всю дорогу телефонував мені, щоб не переживала. Ось уже місяць, як він там. Спілкуємось по мобільному постійно. Молюся і за нього, і за всіх синів, чоловіків, щоб все закінчилося й всі повернулися додому живими. Навіть виду не подаю, як мені на душі. "А хто піде, якщо я не піду, другий, третій, то хто піде воювати?" - каже мій Іван. І я погоджуюся з ним, не перечу, підтримую.

Звістка про те, що Руслан Полюхович також був у зоні АТО, не залишила байдужими багатьох людей. У рідній Серницькій школі організують збір коштів та продуктів для допомоги солдатській сім'ї. Земляки й односельці не залишаються осторонь. Потрібно допомогти - і це справедливо. Щоб їхній солдат там, на передовій, знав, що в тилу, у його сім'ї все добре і спокійно. Тоді й служитиметься йому легше.

P.S. Юрій Кирикович запевнив, що доставить іменну посилку особисто Руслану Полюховичу за місцем його служби.

Рейс в АТО

На минулому тижні, у четвер, Юрій Кирикович із Зарічного вирушив з 5-тонним вантажем продуктів, теплого одягу, медикаментів в черговий рейс на Схід.

- Спочатку ми приїхали в розташування батальйону територіальної оборони "Горинь", - розповідає він, щойно повернувшись від зони АТО. - Напередодні нашого приїзду батальйон обстріляли. На період перемир'я вогонь з важкої техніки не вівся, а мінометні та автоматні перестрілки - там повсякденне явище. На базі "Горині" ми залишили частину вантажу і переночували. Віддали іменні посилки хлопцям, які там на службі - Роману Полюховичу та Івану Прусу. Далі наш маршрут проліг до Мирного, що біля Мелітополя. Вже в колоні, яка вишикувалась на марш, ми ще встигли поспілкуватись і передати іменну посилку ще одному нашому земляку - Юрію Ходневичу. Частину провізії, що була в нашому фургоні, розібрали решта солдатів, котрі були в цій колоні. Зустрілися й передали іменну посилку ще одному нашому земляку - Сергію Марчуку.

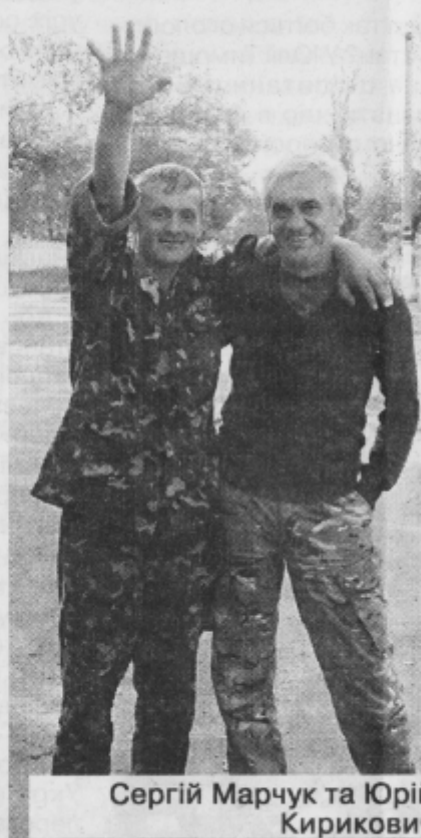
Ідучи дорогою до зони АТО, ми забрали і передали солдатам іменні посилки також з Дубровиці та Сарн. Загалом, враження складається, що буде або мир, або велика битва. Дуже багато військової техніки навезли й сконцентрували з обох сторін. Надіємось, що буде мир.

Іван Прус

Геннадій Клімович

Сергій Марчук та Юрій Кирикович

Сторінку підготувала Тамара АЛЕКСІУК. Фото Юрія КИРИКОВИЧА